

allerede har Bestemmelser om, at naar der er saadanne smittsomme Sygdomme, skal der staffles isolerede Lokaler til Beje, for saa vidt det gælder disse Sygdomme, som altid komme under offentlig Behandling, og gælder det andre Sygdomme, og der haves Bærstueligheder derved, kunne saadanne isolerede Lokaler staffles til Beje. Det ved jeg meget vel, men hvad siger Ordføreren til alle de smittsomme Sygdomme og Dødsfald, der indtræffe, i den saadan offentlig Behandling finder Sted, og det er dog Mængden? Den Grund er altsaa ikke nogen virkelig Grund til at stemme mod vort Vædringsforslag. Dernæst gif den ærede Ordfører ind paa, at det vilde være meget vanstelig at faa saadanne Summer ud af Statskassen, og det vilde maaste være endnu værre at paalægge Kommunerne dem. Jeg ventede ikke at høre det fra den Side, for i Fjor var man ikke saa øm over for Kommunerne. Tværtimod, da gif man hen og paalagde dem overordentlig Byrder, og det Byrder, som ere meget væsentlig forskellige i de forskellige Kommuner, thi medens denne Byrde vil træffe Kommunerne ligeligt — de smaa Kommuner komme til at give smaa Summer ud til deres Lighuse, de større Kommuner derimod større — medens denne Byrde altsaa vil træffe Kommunerne ligeligt, har den anden Byrde, som Flertallet i Fjor gif med til at paalægge Kommunerne, den Skavank, at den træffer dem ganske overordentlig ulige, og saa opnaar den jo ikke en Gang det Formaal, hvortil den er givet, idet den falder lige saa ulige paa de fattige. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, da det ikke ligger for her. Men den Omhed, den ærede Ordfører har over for Kommunerne i dette Stykke, mener jeg er noget mærkelig, og det saa meget mere, som intet Menneffe kan staa frem her og sige, at det ikke er en Foranstaltning, som jo er til stor økonomisk Fordel og Behagelighed for Folk i Kommunerne. Derfor er det heller ikke noget mærkeligt, at vi sige: Kommunerne skulle svare noget dertil.

Ordføreren (N. Jensen): Jeg ønsker blot at sige til det ærede Medlem, der sidst talte, at naar han har ment, at vi ikke vilde gaa med til denne Foranstaltning om Lighuse, fordi vi ikke tage Hensyn til den Farlighed, der er forbundet med Begravelserne, naar Vigene blive hjemme i Husene og skulle begraves derfra med stort Ligsfølge o. s. v., hvorved der let kunde afstedkommes en farlig Udbredelse af Smitten, saa vil jeg henvisse det ærede Medlem til § 21 og navnlig dens Slutning. Denne Paragraf lyder

saaledes: „I de Kommuner, i hvilke Sygdommen optræder, samt i Nabo kommunerne, kan Sundhedskommissionen paahvde, at offentlige og private Stoler skulle lukkes, og forbyde Afholdelsen i de vedkommende Kommuner af offentlige Forlystelser, ved hvilke mange Personer samles i samme Rum. Ligeledes kunne Ligsfølger forbydes.“ Jeg tror altsaa ikke, at det holder Stik, hvad det ærede Medlem indvendte mod os i denne Henseende. Hvad det andet angaar, som det ærede Medlem udtalte om, at naar blot Ministeren sagde, at han ikke vilde have dette Vædringsforslag, saa sagde jeg og Udvalget det samme, skal jeg bemærke, at naar vi ere enige om, at det nuværende Forslag ogsaa uden de af Mindretallet stillede Vædringsforslag er et stort Fremskridt, som man sætter Pris paa at faa, maa man selvfølgelig fraraade at vedtage disse Vædringsforslag, som ville lægge Forslaget Hindringer i Vejen. Det ærede Medlem har ikke været i Stand til at overbevise os om, at naar Ministeren modsætter sig dette bestemte Forslag, kan det dog gennemføres og blive til Lov. Med Hensyn til Udtalelsen om, at jeg i Fjor ikke var saa varsom med at lægge store Byrder over paa Kommunerne, skal jeg ikke sige andet end, at der jo var et af de Tilfælde, hvor man fik noget til Gengæld for disse Byrder. Der blev den Gang gjort noget for de Levende, medens dette Vædringsforslag skulde jo nærmest kun være til Fordel for de døde. Jeg kan slet ikke tro, at det ærede Medlem har ment, at en Sammenstilling kan taales mellem de Byrder, der skulle lægges paa Kommunerne i Anledning af disse Lighuse, og de Byrder, som bleve paalagte Kommunerne i Fjor. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem, naar han kommer til at tænke sig nærmere om, vil fastholde en saadan Sammenstilling. Jeg maa vedblivende fraraade at vedtage de af Mindretallet stillede Vædringsforslag.

Justitsministeren (M. L. Lemann): Jeg ønsker blot at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af noget af det, der fremkom fra Mindretallets Ordfører. Han mente, at det var saa aldeles urimeligt, naar jeg antog, at der i en Landkommune i Tilfælde af en Koleraepidemi kunde forekomme Dødblikke, hvor der var 30 Lig eller saadant noget. Deri tror jeg, han tager fejl. De af os, som høre til den ældre Slægt, og som have oplevet Koleraepidemien i 1853—54, vide, at det kan meget godt finde Sted; naar der i en Kommune dør f. Eks. 100, saa vil det netop finde Sted. Enhver, der ved, hvorledes det har sig med disse Sygdomme, vil